

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

ב' - ו' אב

ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

4	א	שבויים או חטופים?
<u>6</u>	ב	קמפיין המאה של השטן להכנעת ישראל
9	ג	זיהוי מוליכי שולל – מדריך מעשי
<u>12</u>	ד	דגל כללי או לוגו פרטי
<u>15</u>	ה	גם החרדים הם יהודים

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

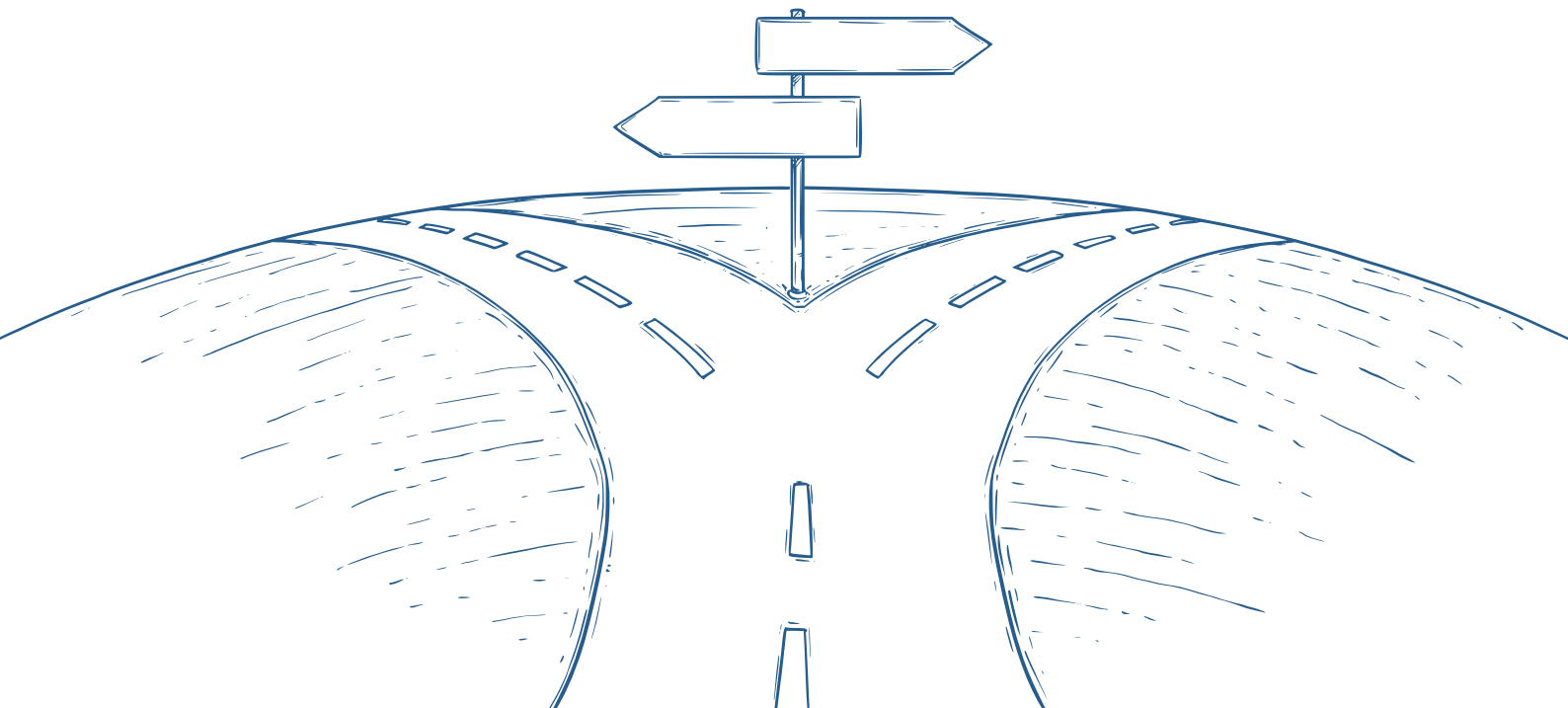
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

שבויים או חטופים?

צביקה מור

א. 16 באוקטובר 1973

עם סיום שלב בלימת הכוחות המצריים, אוגדה 162 בפיקודו של האלוף ברן (אברהם אדן) חוצה את תעלת סואץ ומצטרפת לאוגדת שרון, אוגדה 146, בצידה המערבי של התעלה.

הוריהם של 232 חיילי צה"ל החטופים בידי המצרים התכנסו לישיבה דחופה בבית סוקולוב ברחוב קפלן בתל אביב. על הפרק: חשיבה משותפת על השבת החטופים הנמצאים במצרים.

עיתונאים בכירים מישראל ומחו"ל הגיעו לסקר את מסיבת העיתונאים של משפחות החטופים.

ליד השולחן ומול המצלמות ישבו נציגים של המשפחות וקראו לממשלת ישראל ולעומדת בראשה, הגב' גולדה מאיר, לעצור באופן מיידי את התקפת הנגד ולהיכנס מיידי למו"מ עם המצרים על שחרור החטופים.

הישיבה הזו כמובן לא התקיימה מעולם.

בישראל של 1973 אי אפשר היה לצאת נגד הממשלה בזמן מלחמה, ואי אפשר היה לשים את האינטרס הפרטי במקום הלאומי ולתמרן בכחש את עם ישראל ברעיון שהצלת הפרט היא בעצם ניצחון הכלל.

ב. נחזור אלינו בימים אלה:

לעניות דעתי, מעולם לא היו לנו חטופים בעזה. היו ועדיין יש לנו שבויים, שבויי מלחמה.

גם אברה מנגיסטו והישאם אסייד שב"ה חזרו הביתה, נשבו כחלק מהמלחמה של ארגוני הטרור במדינת ישראל.

תשאלו: אבל הם לא היו חיילים? וגם רובם המוחלט של הנלקחים לעזה בשמיני עצרת היו אזרחים, חלקם נלקחו בפיזיאמות ממיטותיהם?

על כך נשיב בשאלה: מי אמר שאזרחים לא יכולים להיות שבויים?

בכל המקרים בתנ"ך השבויים היו אזרחים: לוט, דינה, השפחה הכנענית במלחמת הכנעני מלך ערד, נשות וילדי העיר צקלג, ועוד.

ג. למה חשוב להתעכב על הסמנטיקה הזו, ומה ההבדל בין חטוף לשבוי?

במלחמה יש שבויים. לא חטופים. הביטוי 'חטופים' שייך בהקשר של קרטל סמים וארגוני פשע הדורשים כופר.

חמאס לא דורש כופר ובצע כסף. חמאס דורש להשמיד את מדינת ישראל, להפחיד את אזרחיה ולייאש אותם מאחיזתם בארץ.

חמאס לקח שבויים כדי לתקוף את האומה, לא את הפרטים השבויים.

בדיוק כמו במציאות שבה מחבל דוקר מישהו בידו חס וחלילה - מי שנמצא בסכנת חיים הוא הנדקר ולא רק ידו.

חמאס לקח שבויים כדי לתקוף את האומה, לא את הפרטים השבויים. בדיוק כמו במציאות שבה מחבל דוקר מישהו בידו חס וחלילה - מי שנמצא בסכנת חיים הוא הנדקר ולא רק ידו

”
**כשתודעת הכלל בנויה
 היטב בעם, כל פגיעה
 בפרט נתפסת כפגיעה
 בגוף כולו, ומערכת
 החיסון הלאומית
 מגיבה במלחמה
 להשמדת האיום**

כך, כשתודעת הכלל בנויה היטב בעם, כל פגיעה בפרט נתפסת כפגיעה בגוף כולו, ומערכת החיסון הלאומית מגיבה במלחמה להשמדת האיום.
 כך גם תינצל היד.

חמאס הוא אויב שנלחם בנו, ואם לקח אנשים מאנשינו הרי שיש בידו שבויים ולא חטופים. כאשר מקפידים לכנות את יקירינו השבויים במונח 'חטופים' - מה בעצם עושים? בשלב הראשון מנתקים אותם מהמלחמה וממטרתה הראשית - הניצחון. בשלב השני מעלים אותם לקדמת הבמה ומציגים אותם כמטרה הראשונה והבלעדית. כאילו המלחמה היא בשביל החטופים. קודם כל החטופים.

אך אם המלחמה היא עבור החטופים, יש לעשות חשבון דמים קר ומתבקש: האם היה עולה על הדעת לאשר את מבצע אנטבה אילו הייתה הערכה ששליש מבני הערובה והחיילים ייהרגו בחילוץ? - סביר להניח שלא.

וכך אם המלחמה היא עבור חטופים, יש לשאול כמה חיילים נקריב עבורם.

ד. כאשר יש שבויי מלחמה, לא עוסקים בהשבתם לפני הניצחון

הניצחון - השמדת האויב או הכנעתו, הם המביאים לשחרור השבויים. ולכן יש צורך והכרח במלחמה מהירה ומכאיבה לאויב.

המלחמה הזו, נגד מדינת הטרור העזתית, כמו קודמותיה מול מדינות אויב אחרות - איננה עבור השבויים.

הערך היחיד שהיה והווה הוא הניצחון! והוא גם זה שהשיב וישיב את השבויים. אלו שישנם כעת ואלו שיהיו חלילה בעתיד.

המלחמה שלנו בעזה מצטרפת לאירועים הלאומיים והתרבותיים בארץ, המשיבים לאט לאט את הריבונות לעם. איננו אוסף של יחידים ואיננו נלחמים על הצלת היחידים - אלא על ריבונות העם, על הלאום והדגל שלנו.

ובישועת הכלל ייושע גם הפרט.

קמפיין המאה של השטן להכנעת ישראל

עזרא הימן

א. 'טקטיקת המדוכאים' של הרוע

הרוע המזוקק של הנאציזם היה בוטה ושקוף. הוא התבטא בעוצמה ברוטאלית נגד עם חלש ונרדף. הרוע המזוקק הזה לא פג מן העולם, אך הטקטיקה השתנתה.

כיום, עם ישראל כבר לא עם חלש ונרדף. ישראל היא מעצמה. והעולם המערבי כבר לא מסוגל לגייס עוצמה ברוטאלית בסגנון הנאציזם. הוא צריך טקטיקה חדשה, עם מראית עין של חמלה.

בהשראה של טקטיקות פרוגרסיביות, הרוע אימץ פרצוף אחר. פרצוף של מסכנות ונרדפות.

אותו רוע מזוקק יודע להתחפש היטב לנרדף, ולהציג את עם ישראל כברוטאלי. זה כלי הנשק העיקרי שלו. זו כל תקוותו.

הרוע החמאסי יודע ליצור שילוב מדהים של רוע נאצי עם קורבנות פרוגרסיבית, שאיפת השמדה יחד עם פשיטת טלפיים מתחסדת של מדוכאים. חמאס ושותפיו במערב ממקסמים את התדמית הזו. רק היא משאירה אותם בחיים מצד אחד, ומכופפת את ישראל מצד שני. הם למדו ליצור את הפוזיציה המוסרית המתאימה כדי להצליח במזימת ההשמדה.

'קמפיין הרעב' הוא כלי הנשק המתעתע של הרוע הכי מזוקק שניתן לדמיין. הוא כל כך קריטי להצלחה שלהם, שהם מוכנים להשתמש בכל שיטות הרמייה כדי להצליח בו.

ואם שיטות הרמייה לא עוזרות, הם גם מוכנים להרעב את עמם כדי להצליח לקפל את המערב ואת ישראל.

ב. שני מעגלי השקר של קמפיין הרעב של עזה

1. מצור על עזה עד לכניעה - זה המעשה המוסרי; ויתור עליו הוא אכזריות. פשוט כך. מצור עד כניעה על חברה שחרטה על דגלה את השמדתנו הוא הוא הבחירה המוסרית. תספוק של עזה תוך שהם מחזיקים בשבויים וממשיכים לנסות להשמיד את ישראל הוא מעשה אכזרי. מסיבות של לחץ חיצוני ופנימי של מבקשי רעת ישראל, שמטרתם העיקרית היא למנוע הכרעה בעזה (מדינות זרות, גורמים משפטיים ישראלים, קמפיינים של ארגוני שמאל), ישראל ויתרה לרגע על המצור. אפילו למצור עם נקז לאזור הומניטרי, שעומד בכל קריטריון של הדין הבין-לאומי, קוראים בערוצי תבהלה ישראלים 'מחנה ריכוז'. מעולם לא היה טשטוש מרושע ושקרי כזה בין טוב לרע.

מצור על עזה עד לכניעה - זה המעשה המוסרי; ויתור עליו הוא אכזריות. פשוט כך. מצור עד כניעה על חברה שחרטה על דגלה את השמדתנו הוא הוא הבחירה המוסרית

”
**הכל מתחיל בתודעה.
אובדן הערך המוסרי
של הקיום הלאומי
היהודי יוצר את
התנאים לנפילת
גורמים בשמאל
לעיוותי החשיבה
המוסריים השפלים
ביותר.**

2. ישראל הצליחה לרבע את המעגל ולהתקדם להכרעה גם תחת המגבלה הבלתי מוסרית של תספוק האויב תוך כדי מלחמה. לכן הקמפיין החמאסי היה חייב לעלות שלב - אי אפשר לתת לישראל להכריע. **הם מוכרחים לייצר באופן מלאכותי משבר של רעב.** עושים זאת בעזרת תמונות שקריות (ילדים חולים ללא קשר לרעב, תמונות ישנות שאינן מעזה, פוטושופ, זוויות צילום שקריות, AI), ולא מעט בעזרת ארגונים ואנשי תקשורת בין-לאומיים ואף ישראלים החולים בסינדרום שנאת ישראל, שלמעשה, למרבה הזוועה, ממש רוצים שחמאס ירמו אותם. ממשיכים לפמפם קמפיין של רעב, ואם הקמפיין לא מספיק ולא משכנע - חמאס יתנגדו לחלוקת האוכל החוקית וירעיבו את האוכלוסיה כדי להצליח בקמפיין בכל מחיר.

ג. מדוע וכיצד נפל השמאל הישראלי למלכודת הזו?

'קמפיין ההרעבה' התחיל אצל שונאי ישראל ומהם הגיע לשוליים הסהרוריים של השמאל הישראלי הקיצוני ביותר, הנגוע במנגנוני השמדה עצמיים. **כעת הוא זלג ללב השמאל, לערוצי התבהלה, לנשיאי האוניברסיטאות, ועוד.** כיצד אלה הפכו את עצמם לשותפים לתעמולת חמאס להשמדת ישראל? כיצד המוסר המושחת הזה השתלט עליהם?

הנפילה לחשיבה מוסרית מושחתת מתחילה באיבוד המשמעות המוסרית של הקיום הלאומי היהודי. אם יהודי אינו חש משמעות מוסרית בקיום הלאומי של עצמו, הוא מנסה לקבל משמעות מוסרית מייסורי מצפון שמא הוא מדכא אחרים. צורת החשיבה המוסרית המעוותת הזו גורמת לגורמים משפטיים לעוות את הדין הבין-לאומי ולהורות לתספק את האויב, לגורמים תקשורתיים להדהד את תעמולת חמאס על הרעבה, ולאנשי אקדמיה לשתף פעולה עם תעתועי השטן.

השקיעה הנוראה באגו טריפ המוסרי של הלקאה עצמית הופכת אותם לכלי שרת בתעמולה להשמדת ישראל.

הכל מתחיל בתודעה. אובדן הערך המוסרי של הקיום הלאומי היהודי יוצר את התנאים לנפילת גורמים בשמאל לעיוותי החשיבה המוסריים השפלים ביותר.

**הם
מאמינים
ביכולתם
לגרום
לישראל
לחזור
לגבולות
אושוויץ
של גדר
המערכת,
מטרים
ספורים
מבארי
ומניר עוז,
ולשקם את
כל
עוצמתם
הצבאית**

צריך לבוז לקמפיין המרושע הזה, ולהוקיע כל מי שמקדם אותו. הוא סכנה קיומית לא רק לעם ישראל, אלא גם לתודעה מוסרית בסיסית של בני אדם. הוא משתף פעולה עם מזימות נאציות בטקטיקה פרוגרסיבית מתחסדת. **הוא מזקק לקיצון את הקינה של ישעיהו "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע".**

ד. הקשו את ליבם

כיון ש'קמפיין ההרעבה' מטרתו להכניע את ישראל ולא להאכיל את העזתים, **הצלחתו גורמת בעיקר להקשחת ליבו של חמאס.** אין להם סיבה לוותר על משהו. הם מקבלים עידוד מההצטרפות של גורמים בין-לאומיים וישראליים לקמפיין שלהם. **הם מאמינים ביכולתם לגרום לישראל לחזור לגבולות אושוויץ של גדר המערכת, מטרים ספורים מבארי ומניר עוז,** ולשקם את כל עוצמתם הצבאית.

אך אולי הקשחת ליבם תתהפך על ראשם. **אם נדע להחזיק מעמד, לא להתייאש, לחרוק שיניים ולהתמיד בנחישות בדרך שלנו, הקמפיין שלהם יתהפך על ראשם ויזרז את הכנעתם, ואת גילוי הצדק בעולם.**

זיהוי מוליכי שולל - מדריך מעשי

אודי בן חמו

חלק א

לאחרונה מדברים על בחירות אפשריות בקרוב, ורבים הם השחקנים המתחממים בצידי המגרש הפוליטי.

כדאי להחיל את העקרונות שיוצגו להלן על טיפוסים וארגונים רבים ולהחליט על כנותם בהתאם, למשל: יועז הנדל, מתן כהנא, ארגון צהר, 'הרבעון הרביעי', 'אל הדגל', ואחרים. המרכזי שבהם הוא כמובן נפתלי בנט.

ננתח את מסריו של האיש כאב-טיפוס למוליכי השולל הפוטנציאליים, בבחינת "מי שנכווה ברותחין נזהר בצוננין".

מוליך השולל לא מפספס שום הזדמנות לחשיפה. הוא חורש את הארץ לאורכה ולרוחבה, פוגש לכאורה את כל עם ישראל ומדבר על כל מה שברור מאילו. כאילו אומר: "אני אחזיר את ה'ביחד' המשותף לעם ישראל, התקווה שאבדה עוד תשוב". או: "עם של גיבורים ראוי להנהגה אחרת", ועוד.

מוליך השולל מפזר סיסמאות עטופות בצלופן על אחדות, סולידריות וישיבה נוסטלגית משותפת סביב מדורה. הוא ישלב כמובן מסרים מהמורשת, מתובלים בשירי ארץ ישראל הישנה והטובה, יישאר על הגדר, רגל פה רגל שם, ויברח מכל סוגיה נפיצה שתמקם אותו במחנה פוליטי מוגדר.

לסיום, הוא כמובן יתקוף את ההנהגה הנוכחית על כך שהיא "מפלגת בינינו ואינה עוסקת באחדות".

בקיצור, מוליך השולל הפך מפוליטיקאי מתוחכם לקאוצ'ר, המחלק עצות בחינם לכל דורש.

איפה הבעיה?

מעבר לאינפנטיליות המציגה איש פוליטי, הנדרש להיות קשוח ומתוחכם, כמדריך מחוייך במתנ"ס - חשוב לשים לב לכלל הפשוט לזיהוי מוליכי השולל:

כל מי שלא מטפל במוקשים שעל הכביש אלא רק צועק על הנהג, הוא שרלטן!

דרך חיינו הציבורית זרועה מכשולים, מוקשים ומהמורות; נבחרי הציבור תקועים בפקק ענק, ולא חשובה כעת הסיבה מדוע.

במציאות הכאוטית הזאת, לצעוק בפראות רק על הנהג - כלומר ראש הממשלה - "סע כבר!" זוהי תרמית המבקשת לברוח מהתמודדות אמיצה עם הבעיות הגדולות של חיינו ולהישאר על הגדר.

אגב, פעם הוא דיבר אחרת: "שקד תנצח על בג"צ, בנט ינצח את החמאס". זו הייתה סיסמת 'הימין החדש', כידוע.

כל מי שלא מטפל במוקשים שעל הכביש אלא רק צועק על הנהג, הוא שרלטן!

”
**קודם תתמקד בהסרת
 המכשולים והמוקשים
 הרבים מהדרך. לאחר
 שתסקל את אבני הנגף
 מנהר החיים
 הישראליים, המים
 יזרמו כמעט מאליהם
 בטבעיות**

במדינת ישראל מבוצעת מזה שנים רבות הפיכה שקטה, שבין השאר העבירה את הריבונות מידי העם אל חבורת משפטנים חסרת מעצורים. עוד דונם ועוד עז בשדה הציבורי. **במצב הזה, כל שיח על מדיניות כלשהי הופך להיות משני לגמרי.**

כשאתה תקוע בפקק ענק ללא דלק ומים, עם משפחתך המותשת ברכב המקרטע - זה מגוחך לדבר גבוהה גבוהה, בפאתוס, על יעד כלשהו. **קודם תתמקד בהסרת המכשולים והמוקשים הרבים מהדרך. לאחר שתסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים, המים יזרמו כמעט מאליהם בטבעיות.** יתרה מזו:

בית המשפט העליון בשבתו כבג"ץ הפך את מציאות חיינו לאנרכיה מוחלטת. המריבות והמחלוקות מתעצמות והולכות דווקא על ידי מי שאמור ליישב אותן - בית המשפט. **כך יוצא, שבמקום שיח ציבורי על פשרות והבנות חברתיות, מקודמת שוב ושוב התפיסה של 'יקוב הדין את ההר'.** כשמיעוט שמאל רדיקלי יודע שאין לו שום צורך בשכנוע ובהידברות ושדלתות בית המשפט פתוחות בפניו להכרעה אלימה, אין שום סיכוי שיתפשר. הוא רק יקצין עוד ועוד. **כל עוד המוקש הזה לא הוסר, שיח על אחדות הוא שקרי וציני.**

חלק ב

בספרו של יובל בלומברג "מלכודת אוסלו" מתואר מפעל הרמייה והשקר שבו היתל בנו אחד מגדולי צוררי עמנו. הספר מתאר כיצד "הסכם השלום" המפוקפק היה למעשה ניסוי ציני הזוי בבני אדם. ערפאת ימ"ש הציג עצמו שוב ושוב כטווס הפורש נוצותיו בהתרברבות, כאילו אומר, 'ראו כמה יפה אני'. מצד אחד פיזר סיסמאות על שלום, סיום הסכסוך והכאב של 'שני הצדדים'; והשמיע בנאומיו הציניים את כל מה שהאוזן הישראלית התאוותה לשמוע.

מצד שני, החזיק למעשה את ארגוני הטרור בכיסו כקלפי מיקוח לשימוש. כנות כוונותיו והצהרותיו הייתה צריכה לבוא לידי ביטוי במלחמת חורמה תקיפה מול ארגוני הטרור, שהמשיכו ברצחנותם. הם היו צריכים לצאת אל מחוץ לגבולות הגזרה של "הסכמי השלום"; משלא הוצאו, הוכחה יום ויום ושעה שעה המניפולציה הזדונית. אנשים כנים ואמיצים מקרבנו היו צריכים להתעקש על כך, אך בחרו להמשיך לשקר לעצמם. ערפאת כאמור לא נלחם בהם כלל, הוא אפשר להם להמשיך בשלהם. גינוייו, אם היו, נעשו מן הפה אל החוץ בלבד.

דמיון מצמרר

כעת, שימו לב לדמיון המצמרר. אנו עוסקים בזיהוי מוליכי שולל מניפולטיביים, כן?

ממש כמו פועלו הציני של ערפאת - כך, להבדיל, פועלים מוליכי השולל אצלנו.

במקום לגנות בתוקף, להילחם מלחמה נחושה, להוציא מחוץ לשיח ומחוץ למרחב הלגיטימציה את כל אלו שקידמו סרבנות - למשל אלו שהשתמשו במיצגים נוטפי דם, או טענו ש"המדינה הורגת תינוקות כתחביב" - הם מאפשרים להם להמשיך להתנהל באלימות מחד, ומאידיך ממשיכים לדבר גבוהה גבוהה על אחדות.

את הפרקטיקה הנלווה הזו המחיש ממש בקולו ח"כ רם בן ברק ממפלגת יש עתיד' בשיחה עם פעילי מפלגתו שפורסמה בערוץ 14 לאחרונה. לדבריו, ח"כ איימן עודה הוא 'דרעק וח'א', אבל פסילתו עלולה להוביל לפסילת מפלגות ערביות ובלעדיהן "נגמר הסיפור שלנו בבחירות". אותה גברת בשינוי אדרת. כאז כן עתה.

'כרסום יסוד הדמוקרטיה'

"אלימות היא כרסום יסוד הדמוקרטיה הישראלית. יש לגנות אותה, להוקיע אותה, לבודד אותה. זו לא דרכה של מדינת ישראל. בדמוקרטיה יכולות להיות מחלוקות, אך ההכרעה תהיה בבחירות דמוקרטיות". כך אמר יצחק רבין ז"ל בנאומו האחרון בכיכר מלכי ישראל בהפגנת 'מחנה השלום'.

מי שמבקש כנות, אחדות ושלום, ראוי לו להוכיח במעשים שפניו אכן לשלום. רק בפעולה נחושה ואמיצה נגד כל כך הרבה מחרחרי ריב ומדון שחצו כבר כל קו אדום, תוכח הכנות. עד אז, עשו טובה, עשו סיבוב על מישהו אחר.

”
במקום
לגנות
בתוקף,
להילחם
מלחמה
נחושה,
להוציא
מחוץ לשיח
ומחוץ
למרחב
הלגיטימציה
את כל
אלו שקידמו
סרבנות -
הם
מאפשרים
להם
להמשיך
להתנהל
באלימות
מחד,
ומאידיך
ממשיכים
לדבר גבוהה
גבוהה על
אחדות

דגל כללי או לוגו פרטי

אריאל אוסטרבך

המלחמה הנוכחית מבליטה בעוצמה שאלות יסודיות בחיינו הלאומיים ואנו נדרשים להתמודד איתן ביושר ובאומץ. מלחמת 'חרבות ברזל', לא פחות מהיותה מלחמה פיסית בה עומדים לוחמינו מול אויב ממשי, הינה מלחמת תרבות על ערכים ומושגים. לא אלמן ישראל אמנם, אך המשך תקומתנו תלוי ועומד במידה רבה במענה הראוי לשאלות אלה.

א. במכתב לברון הירש כתב הרצל על חשיבות הדגל: "דגל? מה זה? מוט עץ ועליו פיסת בד? לא, אדוני. דגל הוא הרבה יותר מזה. בדגל מוליכים בני אדם... למען דגל, בני אדם חיים ומתים. על-פי האמת הרי זה הדבר היחיד לשמו מוכנים הם למות בהמונים..."

ב. כאשר שישה חיילי מארינס הניפו דגל באיווג'ימה - הדבר הפיח רוח באומה האמריקאית כולה. ג'ו רוזנטל, הצלם שצילם את התמונה, אמר: "מה שראיתי מעבר לתצלום היה המאמץ העצום שנדרש כדי לשאת אותו לגבהים שכאלה, אותה מסירות של החיילים הצעירים האלו למולדתם, וההקרבה שעשו למענה." הדגל הוא סמל לאומי שחשיבותו רבה. לא בכדי הכינוי לאדם המוכן להתמסר למען המולדת הוא: "נקרא לדגל".

ג. מייד עם פרוץ המלחמה הוחלף דגל ישראל במקומות רבים. לצבעי הכחול והלבן נוסף הצבע הצהוב שכיסה את המגן דוד, בניסיון לשנות את האומה כולה. במקומות מסויימים לא הונף דגל ישראל, והוחלף בדגל צהוב ללא כיתוב או סמל. מה מסמלת ההחלפה הזו? מדוע יש צורך להחליף דווקא את הדגל ולא להסתפק בשלטי חוצות?

ד. הפרט במרכז:

לא עוד אזרחים הנלחמים עבור הדגל הלאומי, כי אם למען דגל המשרת את האזרחים. המשמעות של הדגל הצהוב היא תפיסת האומה כאחראית לפרט, ולו בלבד. על המדינה לגאול את הפרט ממצוקתו, ובכל מחיר. ומה יעלה בגורלם של פרטים אחרים העלולים לשלם על כך בחייהם? שאלה טובה.

כמובן שיש למדינה מחויבות לאזרחיה, אך לא זו ההגדרה של המדינה. ההיפך הוא הנכון - על הפרטים להתמסר לטובת הכלל. אפילו בשם ראייה תועלתנית וצרה. הרי ללא טיפול כללי בשורש הבעיה ימשיכו הפרטים לשלם על כך מחיר יקר.

בשעת מלחמה, חשובה התמסרות הפרטים לטובת הכלל שבעתיים. כיצד תוכל אומה לנצח במלחמה אם כל פרט ידאג אך ורק לעצמו? הנפת הדגל הצהוב מבטאת את הרעיון לפיו הדאגה לפרט היא-היא הדגל המרכזי, ולכך צריך לשאוף.

בשעת מלחמה, חשובה התמסרות הפרטים לטובת הכלל שבעתיים. כיצד תוכל אומה לנצח במלחמה אם כל פרט ידאג אך ורק לעצמו?

”
**הדאגה שלנו אחד
כלפי השני לא
נובעת מכך שאנו
חולקים תחביבים
משותפים, אלא
בשל היותנו בני
אותו עם**

ה. מגמה זו באה לידי ביטוי בצורה חריפה כאשר מטה משפחות החטופים הביע התנגדות לפעולות צה"ל ברצועת עזה: "המשפחות מזועזעות ומבוהלות מהדיווחים על תחילת המתקפה בדיר אל בלח... כיצד המתקפה על מרכז הרצועה שומרת על החטופים, ונמנעת מסיכון חמור שלהם". כלומר, מדינת ישראל צריכה להיכנע בפני החמאס, לאפשר לו להשתקם, ובלבד שלא לייצר איזשהו מגע באזור שעלולים להיות בו שבויים.

ו. הקמפיין האגרסיבי הזה אינו מקיים כלל דיון פתוח ונוקב בשאלות המורכבות. הפרט הוא הנושא המרכזי וזהו. יש כאלה הסבורים, שכדי להראות שאיכפת לנו משבויינו עלינו לגלות אמפתיה לחיים הפרטיים שלהם, ולכן צריך להדהד את סיפור החיים של כל אחד ואחד מהם. אך תפיסה זו מעקרת את היסוד הלאומי הכללי.

הדאגה שלנו אחד כלפי השני לא נובעת מכך שאנו חולקים תחביבים משותפים, אלא בשל היותנו בני אותו עם;

איברים שונים השייכים לאותו גוף.

המוכנות למסור את הנפש מתחילה ממקום הרבה יותר עמוק. הוויתור על הקשר שאנו חולקים כעם, והדגשת המימד הפרטי בלבד, לא גורם להגברת האחוה בשעת מלחמה. להיפך - הוא גורם לכך שההתבוננות על המלחמה מקבלת גוון פרטי, וממילא יש לצמצם אותה ככל שהיא עלולה לסכן את הפרט. זוהי ראייה מסוכנת אף בשדה הקרב, כששיקולים פרטיים גוברים על השיקול הכללי.

ז. מאבק בין שני פרטים אמור להסתיים בגישור ובהבנה במקרה הטוב, או בבוררות ומשפט במקרה הרע. אין רצון לנצח או להכניע את הצד השני. יש התופסים כך גם את המאבק הלאומי. אחד ממנסחי הקוד האתי של צה"ל, פרופ' אבי שגיא, אמר: "אין לגיטימציה לצאת למלחמה כדי לנצח". וגם: "כאשר ממשלת ישראל משתמשת במונח ניצחון, היא חרגה מגבולות המוסר".

”
**אם נסיר את
העניין
הלאומי,
וכל מה
שנותר הוא
רק אדם
התלוש
מהקולקטיב
אליו הוא
משתייך
שנמצא
במצוקה -
הרי
מצוקתם של
תושבי עזה
גדולה לא
פחות
ומחייבת
פתרון**

ח. בימים אלה, קמפיין הפרטיות מגיע לשיאו עם "קמפיין ההרעבה" הזדוני, בלי לשים לב אפילו. **כי אם נסיר את העניין הלאומי, וכל מה שנותר הוא רק אדם התלוש מהקולקטיב אליו הוא משתייך שנמצא במצוקה - הרי מצוקתם של תושבי עזה גדולה לא פחות ומחייבת פתרון.** אין פלא איפוא שמי שמייצגים את התפיסה הזו רואים באויב רעב "כישלון מוסרי".

ט. עד כמה התפיסה הזו חלחלה בצה"ל? לפני כניסתו של הרצי הלוי לתפקידו כרמטכ"ל הוא נפגש עם מעצבי דעה. ביניהם נשיאת מכללת בית ברל, שרת חינוך לשעבר וממייסדות ארגון השמאל הקיצוני "שלום עכשיו", פרופסור יולי תמיר. בפגישה טענה תמיר ש"המסר 'לנצח' הוא לא מסר חינוכי".

י. בעולם שבו יש דגל ותודעת לאומיות, תחשב הדאגה לאויב בעיצומה של מלחמה לפסיכוזה, במקרה הטוב; אך בעולם שבו חיי הפרט הם חזות הכל - צריך בוודאי לדאוג גם לחיי העזתים, במנותק משאיפותיהם הלאומיות. אוסף של פרטים מול אוסף של פרטים בלבד.

הבירור חשוב ביחס לכל אומה ולשון, והוא נכון וחשוב שבעתיים ביחס לעם ישראל שכל מלחמתו היא למען נצחון והנצחת הצדק והטוב בעולם.

נשיאת הדגל מחייבת אותנו לברר את מהות חיינו ותפקידנו.

עלינו לחזור אל האחדות סביב הדגל, ולהכיר בכך שאנו אומה עתיקה שלכידותה מתחילה במעמד הר סיני. לא מתוך אמנה חברתית של זרים שהתקבצו ונקלעו במקרה לאותו מקום. מתוך תודעה זו נוכל להכות מכת מחץ את אויבינו, לשוב אל אדמתנו, ולשחרר את שבויינו. בעז"ה.

גם החרדים הם יהודים

איתי אסמן

א. עם ישראל נמצא במלחמה קשה בכמה חזיתות, ויחד עם זאת הוא נתון במאבקים פנימיים על זהותה של מדינת ישראל. יש לא מעט גורמים עוינים, המנסים לא רק להשמיד אותנו אלא גם לפורר את מדינת ישראל ולפרק את חוסנו הלאומי. כשאנחנו מפורדים מבפנים אנו הרבה יותר פגיעים, וכשאנחנו מאוחדים אף אחד לא מסוגל לנצח אותנו.

ברצוני לגעת ברגישות הראויה בעצב חשוף ובפצע לאומי, סוגיית גיוס החרדים לצה"ל. זהו אחד הנושאים הכי רגישים במערכת העצבים הלאומית, משום שהוא מכיל סוגיות עומק שלא נפתרו מאז קום המדינה. וכמו בפצע פתוח, אי אפשר לעשות זאת בכלים גסים ומזוהמים.

איני מתיימר לפתור את הסוגיה הזו במחי מאמר וגם לא לטשטש את יסודות המחלוקת. אני חושב שהחרדים צריכים להתגייס, ועל הדרך לגייסם כתבתי במאמר מפורט (חפשו בגוגל "גיוס חרדים כיצד? - סוללים דרך"). לי יש רק כוונה אחת: להרגיע את הרוחות ולהאמין בכוונות הטובות של שני הצדדים. כשיש פצע מדמם, צריך לטפל בו באהבה ולא בשנאה.

מחלוקות בעם ישראל מעולם לא נפתרו בדרך של שנאה. הביטויים הקשים 'משתמטים' ו'פרזיטים' גורמים לתגובות של "נמות ולא נתגייס" ועוד ביטויים קשים ומקוממים. הקרע הולך וגדל, ואני מרגיש שהגיעה העת לתפור.

עם ישראל עבר הרבה משברים פנימיים במהלך הדורות, ומאז קום המדינה בפרט. בקום המדינה התרחשה פרשיית אלטלנה, בה ממשלת מפא"י בראשות בן גוריון הורתה לפתוח באש חיה על ספינת לוחמי אצ"ל והרגה 16 יהודים. גם כאלה שכבר קפצו מהספינה למים ולא סיכנו דבר.

לאחר האירוע הקשה הזה כתב הרב צבי יהודה זצ"ל מאמר יסודי ושמו "מעמקים", וקרא בו לפתוח את "מחסני העוז של אחדותנו הישראלית השורשית".

לאחר מכן אירעו פרשיות קשות נוספות. נזכיר רק את הסכמי אוסלו ואת הגירוש הנורא מגוש קטיף, שאנחנו מציינים השבוע 20 שנה לחורבנו. כאשר בזמן התרחשות הגירוש ישבו אנשים בתל אביב ושתו קפה באדישות, או בשמחה לאיד - תחליטו אתם - לא נטרנו טינה כלפי תומכי הצעדים הללו ולא טיפחנו כקולקטיב רגשות שנאה, משום שערך האחדות היה אצלנו מעל הכל. אך נדמה שכאשר הדברים נוגעים לחרדים, שם אין הכלה, אין סליחה, אין רגישות ואין הבנת תהליכים.

ערך
האחדות
היה אצלנו
מעל הכל.
אך נדמה
שכאשר
הדברים
נוגעים
לחרדים,
שם אין
הכלה, אין
סליחה, אין
רגישות
ואין הבנת
תהליכים

”
**גם לחרדי ששומר תורה
 ומצוות יש נשמה
 ישראלית, גם לו יש
 סגולה אלוקית, יש לו
 את מידותיהם ותכונות
 נפשם של האבות:
 רחמנים, ביישנים
 וגומלי חסדים**

ב. חזרתי בתשובה בגיל 20 דרך מפגש עם הציונות הדתית בצבא, ולכן אני חובש כיפה סרוגה עד היום. אחד הדברים שריגשו אותי בציונות הדתית ובתורת הרב קוק זצ"ל הוא העיסוק ביכלל ישראל'. ההבנה שאנחנו עם אחד.

בציונות הדתית הסבירו במשך עשרות שנים שגם ישראל שחטא - ישראל הוא, כי באופן חיצוני אנשים עלולים לחשוב שמי שחוטא מאבד את סגולת ישראל שבו. העניין הזה הוטמע היטב, כל דתי רואה בחילוני אח, גם אם הוא מחלל שבת או עושה איסורים חמורים אחרים. **החידוש שאני רוצה לחדש כאן הוא - שגם החרדים הם יהודים והם אחים.** אני יודע שזה נשמע מוזר, לכאורה ברור שהם יהודים. אבל בואו נודה ביושר - זה כבר לא כל כך ברור. והאמוציות והכעס הרב מעידים על כך.

כשאני פוגש יהודי, גם חרדי כמובן, אני קודם כל מרגיש שאני פוגש את בנם של אברהם יצחק ויעקב. לפעמים אנחנו מביטים בראייה שטחית על החרדים, כאילו הלבוש, התורה והמצוות שלהם הם המגדירים אותם. **גם לחרדי ששומר תורה ומצוות יש נשמה ישראלית, גם לו יש סגולה אלוקית, יש לו את מידותיהם ותכונות נפשם של האבות: רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים.**

כמה גמילות חסדים יש במגזר החרדי, כמה כבוד ויחס ראוי כלפי בעלי מוגבלויות וקשישים! במצב מתוקן היה ראוי להעניק להם פרס על כך שהם עוקפים את כל ארגוני זכויות האדם במדינה גם יחד בהתארגנויות החסד שלהם.

איך ייתכן שאנחנו רואים באדם שמתנכר לתורה ומצוות - יהודי, ואת מי ששומר את מסורת ישראל אנחנו רואים ודנים לפי לבושו החיצוני ואורחות חייו הקפדניים? ישראל שלא חטא - גם הוא ישראל!

ג. **החרדים הם לא רק יהודים, הם גם בני אדם, יש להם רגשות.** כשמאשימים אותם הם מתגוננים, וכשתוקפים אותם הם תוקפים בחזרה, עד שלפעמים כבר קשה לזכור מי הביצה ומי התרנגולת. הם אוהבים את הילדים שלהם ודואגים לשלומם ולחינוכם, והם נפגעים כשפוגעים ברבנים שלהם.

**מדוע את
השמאל
משכנעים
בקפה
ומאפה
ובהידברות
עם הסכמות
רחבות,
ואילו את
החרדים
משכנעים
בסנקציות
כלכליות
ובאיומים
בכלא?**

אל תרימו גבה, הדברים כבר יצאו מפרופורציות. מדובר ברבדים פנימיים שלפעמים בתקשורת ובמבט חיצוני לא נקלטים. החרדי לבוש באופן שונה, הוא מתבדל מהתרבות של המדינה, יש לו את מוסדות החינוך שלו והשקפת העולם שלו. והוא חי בעיקר בקהילה שלו עם חומות רוחניות גבוהות.

בציונות הדתית שבחרתי לגדול עליה מדברים הרבה על עין טובה, לימוד זכות וחיפוש הכוונות הטובות אצל כל אחד - כי המחלוקת היא מן הסתם לשם שמיים.

והנה לפתע מול החרדים עולה הטענה שיש להם כוונות אגואיסטיות ולא לשם שמיים. איך זה יכול להיות? הרי המצווה לדון לכף זכות היא קודם כל כלפי אנשים יראי שמיים, וכאן המציאות התהפכה: את יראי השמיים דנים לכף חובה, ומי שאינו ירא שמיים, כלפיו טוענים שהוא פועל מתוך מחלוקת לשם שמיים.

צריך להחליט. לחרדים יש כוונות טובות גם אם אנחנו לא מסכימים איתם ואפילו מאוד כועסים עליהם. לא פחות מהכבוד שהדתיים רוחשים לאנשים שבזים לדת, שפגעו במדינה ושקראו לסרבנות, להבדיל, יש לחוש כלפי אנשים יראי שמיים. אלו דברים פשוטים שנשכחים. לפעמים מרוב חידושים וקמפיינים תקשורתיים שוכחים יסודות פשוטים.

ד. בציונות הדתית שבחרתי לגדול עליה אומרים "הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים טוב" - זוהי אמירה שנשלפת בכל פעם שמישהו מבקר את השמאל בתקיפות. מדוע הכלל הזה אינו תקף גם כלפי חרדים? **מדוע את השמאל משכנעים בקפה ומאפה ובהידברות עם הסכמות רחבות, ואילו את החרדים משכנעים בסנקציות כלכליות ובאיומים בכלא?** מה קרה לגישה החינוכית של הוספת טוב בעצמנו ואי קבילה על הזולת? איפה העין הטובה כלפי החרדים?

ה. בציונות הדתית שבחרתי לגדול עליה נוהגים לצטט את דברי הרב קוק בספרו 'אורות', על כך שיש 3 מחנות בעם ישראל: הקודש (החרדים), הלאומיות (הימין) וההומניות (השמאל). פסקה זו בדרך כלל מובאת כהסבר לכך שלמחנה השמאל יש חשיבות במדינת ישראל, ואנחנו לא יכולים בלי ההומניזם שהם מלמדים.

אם כן, מדוע אנו לא אומרים גם שאנחנו לא יכולים בלי שהחרדים ילמדו אותנו מהו הקודש, ושנחנו זקוקים להם? מדוע שאר המחנות מקבלים חשיבות יתר לעומת החרדים? **מדוע ליקוט הניצוצות מהרוע מתקיים בהידור, ואילו ליקוט הניצוצות מהחרדים כל כך דל?**

התשובה בדרך כלל היא ש"מהחרדים אנחנו מצפים ומהשמאל לא". דבריי בהקדמת המאמר מכוונים בדיוק לכך: החרדים גם הם יהודים וגם הם בני אדם.

ו. בציונות הדתית שבחרתי לגדול עליה הסבירו שתוכחה יכולה לבוא רק מתוך אהבה, אחרת היא לא משפיעה, אבל לא ברור אם יש מישהו בדור שלנו שיודע להוכיח.

אם כן, **מדוע כלפי החרדים יש כל כך הרבה תוכחות? האם זה מתוך אהבה?** האם אנחנו יודעים להוכיח? או שהאמירה שספק אם יש בדור שלנו מי שיודע להוכיח אמורה רק כלפי השמאל? ומה קרה לאמירה שהניצחון במלחמה יגיע רק מתוך אחדות בתוכנו, על פי המדרש המפורסם על הפסוק "חבור עצבים אפרים הנח לו"? האם האחדות היא לא הערך העליון?

ז. יש הטוענים: "השמאל הוא 'תינוק שנשבה' ואילו החרדים לא" ראשית, סוגיית 'תינוק שנשבה' אמורה על קירוב לתורה ולא על פשעים אנושיים שאדם מבצע. כשאדם שודד בנק - לא מלמדים עליו זכות שהוא תינוק שנשבה, וכך גם לגבי עידוד סרבנות והפרת החוק והסדר. שנית, בסוגיית הגיוס לצבא החרדים אוחזים בחינוך ותרבות בעלי תפיסה סדורה במשך עשרות שנים. גם כאן צריך ללמד זכות ולהבין את המורכבות לא פחות ממה שמבינים את החילוני שגדל על ערכי השמאל, אלא אף להבין הרבה יותר.

גם כלפי החרדים יש מצוות "ואהבת לרעך כמוך". אגב, יש המפרשים ש"רעך" הוא 'רעך בתורה ובמצוות'. משום מה, מצוות הגיוס לצבא הפכה להיות המצווה היחידה שלגביה מתקיים "ואהבת לרעך כמוך" - "חייל כמוך".

לא הצבא מגדיר את יהדותנו ולא המדינה. שורשינו עתיקים ומגיעים ליציאת מצרים, ולאבות והאימהות. המשותף בינינו לבין החרדים הוא גדול לאין ערוך מהמפריד.

רק כשנפנים את כל היסודות האלו, כאשר נאהב את החרדים כאחינו-בשרנו, כשנראה בהם יהודים ובני אדם, נוכל לדון בצורה הנוקבת ביותר בסוגיית גיוס החרדים עם כל ההשלכות הקשות והמחירים האישיים והלאומיים.

יובהר כי איני טוען כלל שהחרדים צודקים, ואני מודע היטב למחירים הכבדים של הנושאים במצוות השירות הצבאי. **כל קריאתי באה אך ורק כדי להוריד את מפלס השנאה.** כך גם יש סיכוי שהבעיה תיפתר. זה לא יקרה תוך שנה ושנתיים, אבל מתוך אמונה שאנחנו עם אחד - בעזרת ה' זה ייפתר. כך היא גאולתן של ישראל, קמעא קמעא.

**לא הצבא מגדיר את יהדותנו ולא המדינה.
שורשינו עתיקים ומגיעים ליציאת מצרים, ולאבות
והאימהות**